

# РЕШЕНИЕ

№ 38902

гр. София, 08.10.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на 18.09.2026 г. в следния състав:

ПРЕДС  
С

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **4017** по описа за **2026** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 208 и следващите от АПК.

Образувано по жалба на „Максима България“ ЕООД, [населено място], срещу решение от 30.12.2015 г. на Софийския районен съд по н.а.х.д. № 13559/2025 г. С оспореното решение съдът е потвърдил наказателно постановление № 107/27.08.2025 г., издадено от директора на Областна дирекция по безопасност на храните – С. – град, с което на „Максима България“ ЕООД, на основание чл. 128, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1 от Закона за храните /ЗХр/, е наложена имуществена санкция в размер на 4000 лв. за нарушение на чл. 4, ал. 1 ЗХр.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен в противоречие с материалния и процесуалния закон. Твърди се, че съдът неправилно е квалифицирал процесното деяние, доколкото намерените храни от животински произход, които са негодни за човешка консумация, поради изтекъл срок на годност, не са се намирали в търговската зала на обекта, не са се предлагали за продажба и не са били пуснати на пазара. Същите са се съхранявали в хладилно съоръжение, което се намира в складово помещение. Твърди, че артикулите са били изтеглени от търговската зала и са подготвени да бъдат предадени за унищожаване. Счита, че дори и да се приеме, че е налице нарушение, то следва да бъде свързано не толкова с пускане на пазара на храни с изтекъл срок на годност, колкото с неправилно съхранение на такива артикули. Намира, че не е налице нарушение на 4, ал. 1 ЗХр, но дори и да е налице, то представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН. В тази връзка изтъква, че липсват каквито

и да било вредоносни последици, доколкото съхранението на храни с изтекъл срок на годност не представлява опасност за човешкото здраве, тъй като стоката се е намирала в хладилно съоръжение в складово помещение на търговския обект. Претендира отмяна на оспореното решение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира разноски.

В съдебно заседание касаторът - „Максима България“ ЕООД, редовно призован, се представлява от юрк. И., която поддържа жалбата.

Ответникът - директорът на Областна дирекция по безопасност на храните – С. – град, чрез адв. Б., ангажира становище за неоснователност на жалбата. Претендира разноски.

Представителят на СГП ангажира становище за неоснователност на жалбата.

С решение от 30.12.2025 г. Софийският районен съд по н.а.х.д. № 13559/2025 г. е потвърдил наказателно постановление № 107/27.08.2025 г., издадено от директора на Областна дирекция по безопасност на храните – С. – град, с което „Максима България“ ЕООД, на основание чл. 128, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1 от Закона за храните /ЗХр/, е наложена имуществена санкция в размер на 4000 лв. за нарушение на чл. 4, ал. 1 ЗХр.

За да постанови този резултат от фактическа страна съдът е установил, че в СРЗИ е постъпил сигнал с вх. № 8384/04.07.2025 г., касаещ консумация на печено пиле от топла витрина в обект магазин „Т – М.“, кв. Факултета, район К. поляна, при което 5 души са постъпили в инфекциозна болница със стомашно-чревни неразположения, като на 03.07.2025 г. общо 8 души са консумирали от пилешкото месо. На 04.07.2025 г. съвместно с инспектори от СРЗИ и инспектори от ОДБХ-С.-град е извършена проверка на място в обект магазин „Т – М.“, кв. Факултета, район К. поляна, като в хода на проверката е установено, че в разположено в складово помещение хладилно съоръжение за съхранение на местни заготовки, използвани за топлата точка на обекта, са установени храни от животински произход, негодни за човешка консумация, поради изтекъл срок на годност, а именно пилешко месо. Изтичането на срока на годност не е спорен по делото. На 07.07.2025 г. от Х. Д. е съставен АУАН, въз основа на който е издадено обжалваното наказателно постановление. Фактическата обстановка е приета за установена от съда въз основа на показанията свидетелката Х. Д. – актосъставител и въз основа на писмените доказателства, приобщени по делото, подробно описани в съдебното решение, включително АУАН и НП. Въз основа на установената фактическа обстановка, от правна страна съдът е приел, че безспорно е нарушен чл. 4, ал. 1 ЗХр, съгласно който храната трябва да е годна за консумация от хора по отношение на нейните физични, химични, радиологични и микробиологични качества и състав, както и да не представлява опасност за човешкото здраве. От събраните по делото доказателства съдът категорично е установил, че жалбоподателят дистрибутирайки (като ги съхранява и използва за приготвяне на храни в топла точка в проверявания обект) храни с изтекъл срок на годност, е нарушил чл. 4, ал. 1 от ЗХр, тъй като тези храни са негодни за консумация от хора, което пък от своя страна крие риск и представлява опасност за човешкия живот и здраве. Също така съдът не е споделил доводите на жалбоподателя за маловажност на нарушението по съображения, подробно изложени в съдебния акт.

Касационната жалба е процесуално допустима – подадена в срок, от лице със засегнати права и законни интереси. Разгледана по същество, е неоснователна.

Постановеното съдебно решение е валидно, допустимо и правилно.

Съдът правилно е установил, че оспореното НП е издадено от компетентен административно-наказващ орган, в кръга на правомощията му, без да са допуснати

съществени нарушения на административнопроцесуалните правила.

Фактическата обстановка е всестранно и обективно установена в хода на административно - наказателното производство и в производството пред СРС.

Съгласно чл. 4, ал. 1 ЗХр, храната трябва да е годна за консумация от хора по отношение на нейните физични, химични, радиологични и микробиологични качества и състав, както и да не представлява опасност за човешкото здраве. По делото безспорно се доказва, че жалбоподателят е нарушил цитираната разпоредба, поради което правилно му е наложена имуществена санкция.

От доказателствата по делото, преценени в тяхната съвкупност и от свидетелските показания на свидетеля – актосъставителя Д. се установява, че на 04.07.2025 г. в обекта на жалбоподателя, съвместно с СРЗИ, е извършена проверка по повод сигнал, касаещ консумацията на печено пиле, предлагано от топлата витрина на жалбоподателя. Сигналът е свързан с обстоятелството, че след консумация на печено пиле от топлата витрина в обекта, 5 души са постъпили в инфекциозна болница със стомашно-чревни неразположения, като общо 8 души на 03.07.2025 г. са консумирали от пилешкото месо. По делото не е спорно, че жалбоподателят е съхранявал в хладилна витрина пилешко месо с изтекъл срок на годност, в складово помещение на обекта. Противно на твърденията в касационната жалба, по делото не са налице доказателства, че в дните, предхождащи проверката, продуктите с изтекъл срок на годност са били изтеглени от търговската зала и са подготвени да бъдат предадени за надлежно унищожение от дружество, което е специалист в унищожението на храни, представляващи странични животински продукти. Няма никакви данни и конкретни твърдения за осъществен контакт с подобно дружество или извършени действия в тази насока. Съвсем нормално е месото да се е намирало в складово помещение, защото би било нелогично сурово /несготвено пилешко месо/ да се съхранява в търговската зала и топлата точка на магазина. Независимо, че продуктите не са се намирали в търговската зала, по делото е установено, че в нарушение на съответните правила, те не са се съхранявали отделно в специални хладилни съоръжения „Съхранение на странични животински продукти, категория 3, негодни за човешка консумация“. Безспорно е установено, че стоките с изтекъл срок на годност са се съхранявали съвместно с месни заготовки, използвани за топлата точка на обекта.

Настоящият състав не възприема възраженията в касационната жалба, че не е налице нарушение, доколкото продуктите не са се намирали в търговската зала на обекта, не са се предлагали за продажба и не са били пуснати на пазара. Неоснователно е твърдението, че храната не е била пусната за продажба. В чл. 3, т. 8 от Регламент (ЕО) № 178/2002 на Европейския парламент и на Съвета от 28 януари 2002 година е дадено легално определение на понятието „пускане на пазара“, а именно: притежаването на храни или фуражи с цел продажба, включително за предлагането за продажба или всяка друга форма на прехвърляне и независимо дали безплатно или срещу заплащане и самата продажба, разпространяване или друга форма на прехвърляне. Видно от цитирания текст на Регламента самото притежание на конкретна стока може да се квалифицира като пускане на пазара. Пускане на пазара е много по широко понятие от самата физическа продажба. Съдът на ЕС изрично е приел, че то включва и държането на храна с цел продажба.

По отношение на твърдението за „маловажност на случая“, следва да се посочи, че в Тълкувателно решение № 1/12.12.2007 г. по тълк. н. д. № 1/2005 г. ОС на НК на ВКС се приема, че преценката на административно-наказващия орган за "маловажност" на случая по чл. 28 от ЗАНН се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол. Съдът

намира, че за конкретното нарушение не би могла да намери приложение разпоредбата на чл.28 от ЗАНН тъй като са нарушени обществените отношения свързани с гарантирането спазването на нормативните изисквания за производство и търговия с храни с оглед защита на здравето и интересите на потребителите (предвид и наличието на данни за хоспитализирани хора, след консумацията пилешкото месо с изтекъл срок). Дали нарушението съставлява маловажен случай се цени по всеки отделен случай с оглед конкретно установената по него фактическа обстановка, а конкретната такава не разкрива белези, които да доведат до приложение на нормата на чл. 28 б. "а" от ЗАНН.

Така постановеното решение е правилно и следва бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора, на касатора не се следват разноски.

На ответника следва да бъдат присъдени разноски за касационното производство в размер на 511,29 евро, платени съгласно Договор за правна защита и съдействие, приложен на л. 26 от делото.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК Административен съд София – град, XIII-и касационен състав,

**РЕШИ:**

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 30.12.2025 г. на Софийския районен съд по н.а.х.д. № 13559/2025 г.

ОСЪЖДА „Максима България“ ЕООД да заплати в полза на Областна дирекция по безопасност на храните – С. – град разноски за касационната инстанция в размер на 511,29 евро (петстотин и единадесет евро и двадесет и девет евро цента).

Решението е окончателно.